

uophørlig. Han stod nogle Sekunder med lukkede Øjne for at samle Mod til at møde Afgørelsen. Og den Tanke foer ham gennem Hovedet som et blodrødt Syn: »Dette Øjeblik betyder Liv eller Død for dig, John Mathias Hagen!«

Saa rev han rask Papiret op.

Nogle Minutter efter viste han sig ude paa Verandaen, hvor alle fire Damer nu igen var samlede. Med Telegrammet i Haanden forkyndte han, at hans Broder Asmus vilde komme dertil i Løbet af Natten.

»Han skal hentes i Odense. Han kommer med Midnats-Ekspressen og rejser allerede igen imorgen Eftermiddag,« meddelte han og vendte straks tilbage til sin Stue uden nærmere Forklaring til de forbavsedede Damer.

Inde hos sig selv gik han nogle Gange frem og tilbage paa Gulvet, tændte derpaa en Cigar — hans Haand rystede endnu efter den overstaaede Sindsbevægelse — og lod sig synke ned i en Lænestol. Han var nu lidt ærgerlig paa sig selv, lidt skamfuld over den ganske overflødige Nervøsitet, han havde gaaet om i de sidste Dage. Herregud, han vidste det jo dog . . . han havde jo hele Tiden sagt det til sig selv, at Sagen saamænd nok ordnede sig.

Men Banken havde unægtelig været ualmindelig uforskammet. Hvad han ikke i sine mest nedslaaede Øjeblikke havde troet muligt, var virkelig sket. Store-